

МИШО ВУЈОВИЋ

Завет

Заветовах се
Цару Лазару
Јефимији болној
На њеном дару
Похвали кнезу
У златном везу
„Страшнога бола
отмене јој душе”
Заветовах се
Краљу Милутину
И Јелени мајци од анжујске лозе
Она је знала да
Срби с песмом гину
И сељак и витез племићкога рода
Заветовах се
Мојим Дечанима
Љевишкој у којој се огледа и диви зеница ока
И Архангелима рањаваним
На које и данас насрће стока

Заветовах се Девичу светињи у обручу мржње
И молитвеном покрову Јоаникија Девичког

Над чијим се кивотом
Дрзник безочни са маљем у руци укочи
Волим свету Грачаницу
И Симонидине ископане очи
И Призрен царски да се не прескочи
Заветовах се божурима који са нама и ишчежавају
Или цветају тамо где нас највише има
На пространим пољима на небесима
Заветовах се Пећкој патријаршији
Столици првојерарској
Арсенију Сремцу наследнику Светог Саве
Заветовах се великом свецу
На Газиместану упалих свећу Видовдану
И Милицы кнегињи и царици која у једном дану
Сахрани господара и браћу
Заветовах се Великој Хочи
И ономад спаљеном Зочишту
И Бањској којој фале ктиторске мошти
И Вучитрну својој постојбини
И обезглављеној Ћаковици
Приштини без Срба
Умирућој Витомирици
Капи без главе и грбу на капи

Заветовах се клетви Лазаревој
Мало измењеној и увек нашој
Ко заборави Бог га заборавио
Ко се год дрзнуо да нам завет
И свету земљу отуђи ил прода
Присилно вољно ил невољно
Не остало од њега порода
Кандило му се навек угасило
У издаји оба Вука заменио
Све тражио ништа не нашао
Одлазио нигде не стизао
У паклу му душа пуцкетала
Најмилије своје сахрањиво
Све му кунем и мртво и живо
Не иде само земља територија задужбине светиње
Иду векови небо историја

Идемо и ми у нестанак
И заборав у коме се само издаја не заборавља <

Објављено: петак, 31. март 2023, 23:59h